

i saa Henseende noteret det som et Solstrejf, at vi fik en stor Nedsættelse paa en lille Toldlov. Men man maatte videre med Arbejdet for at faa flyttet Byrderne fra Menneskenes Arbejde og Forbrug over paa Jorden, hvor Byrderne ikke tyngede. Den *Grundværdistigningsskyld*, som vi har, maatte betragtes som et Misfoster og burde derfor snarest ændres, dels ved at urimelige Lempelser ophævedes, dels ved at Skylden blev fra-draget i Købesummen og kom til at indestaa som en offentlig Prioritet. Hidtil var det som Regel gaaet saadan, at Køberen maatte betale Værdistigningsafgiften, medens Sælgeren gik fri. — Taleren kunde give Tilslutning til alle Ønsker, som var fremsat om at spare paa de offentlige Udgifter. Han ønskede ogsaa gerne Skatterne nedsat, men vilde advare imod, at det skete gennem Optagelse af Laan.

Frits Clausen (N. A.) vendte sig, efter at have fremsat nogle udenrigspolitiske Betragtninger, mod de Kredse herhjemme, der ikke kunde frigøre sig for deres »forældede og af de historiske Kendsgerninger modbeviste Anskuelser, og som derfor afviser enhver Tanke om et nyt Europa«. I Stedet for gik man og drømte om, at Udviklingen en Dag vilde lade sig dreje tilbage, og disse Forventninger knyttedes i Regelen sammen med Drømmen om en endelig Sejr for de anglo-amerikanske Magter, eventuelt i Forbindelse med Sovjetstaten. Disse Kredse glemte imidlertid, at Drømmen om en engelsk Sejr ganske utvivlsomt vilde komme til at gaa over en Virkelighed af Ødelæggelser, for vort Vedkommende over et Danmark i Ruiner. Hvis man i Stedet for at hengive sig til saadanne Utopier, ja, rent ud sagt landsødelæggende Forhaabninger, vilde se paa de virkelige Kendsgerninger, maatte man indrømme over for sig selv, at Tanken om en Nyordning i Europa under central kontinental Føring slet ikke var en saa revolutionerende Tanke, som saa mange gerne vilde gøre den til. De Vilkaar, Krigen har skabt, førte uden videre med sig, at Europa mere og mere blev et produktivt Fællesskab, et Arbejdsfællesskab. Det nye Europa var altsaa allerede i Smeltedigelen. Krigen var i Virkeligheden en Kamp om Gennemførelse af en Revolution. Det kunde maaske til Tider se ud til, at man i nogle smaa Lande, maaske ogsaa herhjemme, havde Muligheder for at redde nogle af sine gamle demokratiske og liberalistiske Rekvisitter med over i en ny Tid, men man vilde opleve, at Tidens Krav var anderledes bestemt. En Revolution var ikke en lille Begivenhed, der bestemtes af Døgnets smaa Krav og Kaar, men en dybtgaaende Omformningsproces. — Ved den nye *Regeringsdannelse* var der sket det, at Udenrigsministeren ogsaa havde overtaget Statsministerens Forretninger. Herved havde man villet fremhæve den nære Forbindelse, der er mellem den indenrigske Politik, vi maa føre, og de udenrigspolitiske Begivenheder,